

Не да.

Както вѣрвамъ, че слънцето ще изгрѣе изново утрѣ.

Олга.

Да го вида оште веднажъ, да го вида вѣстърже-
ствовалъ и тоя пътъ надъ опасности ти, които го цѣ-
лятъ! . . . Слѣдъ това, мале, бихъ го видѣла посрѣдъ
четире огнюве, заобиколенъ отъ цѣла неприятелска
войска, и не бихъ трепнала и бихъ казала : Божия та
воля не е такъва. Тежки и злокобни прѣдчувствия
смущаватъ духъ тѣ ми ! Тахсинъ паша да се завърне
безъ да е вкопчилъ въ ногтиѣ ти си жъртва та, за коя-
то е дошълъ нарочно отъ Русчукъ ! . . .

Не да.

Нека тича Тахсинъ. Богъ пази свои ти избрани.
Той не ще остави ни космъ да се поврѣди на ония,
които е прѣдопрѣдѣлилъ да изпълнятъ волята му . . .

Олга.

Заптии, войници, башибозуци, всичко, което мо-
жеше да се тури на нога, е пуснато по дирити му, и
на челото то имъ самъ валията ! И надъ всичко това,
както кучешка пасмина по рогачъ, ще се спуснатъ
пò-страшни и пò-опасни, всички гладни за пари и за
почести, насъкани, уви ! отъ братъ тѣ на башта ми !...

Не да.

Всички сте отъ единъ платъ направени, о млади.
колкото скоро пламвате, дваждъ пò-скоро отпадате. Ако
би имала камъ Балкански вѣра, каквато той заслужва,
ти би се засрамила да дадешъ мѣсто въ сръдцето си
на такъви страхове. Той за пръвъ пътъ не е прислѣд-
ванъ и обгръштанъ. За пръвъ пътъ тиранъ тѣ не е
вѣровалъ, че го държи въ ногтиѣ ти си. Пò-лесно ще
повѣрвамъ, че съ едно слово Тахсинъ паша ще присуши
Янтра, отъ колкото, че ще тури ръка на Балкански.

Олга.

Какъ бѣше освирѣпѣлъ чичо на тръгнованіе . . .
Какъ увѣрено говореше. Думи ти му оште звѣнтятъ
на уши тѣ ми. Какъвъ пѣкленъ огнь свѣтеше въ очи